Temps Ordinari - Trenta-tresè diumenge

Per FrancescRiera el dt., 11/11/2025 - 11:30

Mi 3,19-20a
2Te 3,7-12
Lc 21,5-19

APOCALYPSE NOW

1. “Apocalipsi ara”, una pel·lícula de Francis Ford Coppola (1979), magistral dissecció dels horrors i dels surrealismes de la guerra. Coppola va exprimir tot el seu talent per rodar una fascinant baixada als inferns del conflicte del Vietnam.

Avui vivim dies que només encendre la TV ens fa *suportar insuportables* apocalipsis.

En els dies en què s’escriuen els evangelis, tot ha estat tan grotescament apocalíptic...! A l’any 70, la “bota de l’Imperi” trepitjà venjativament Jerusalem, no quedà pedra sobre pedra (i encara avui els jueus ploren en el mur de les lamentacions).

El Temple fet runes...! La pèrdua de la identitat jueva, piles de morts, assassinats, la diàspora... (Per això ens resulta insuportable veure que ara Israel ha provocat l’apocalipsi que va patir, sobre germans seus a la mateixa Terra Santa. Els inferns jueues del segle I els veiem doblats en els inferns a Gaza s. XXI).

2. Els deixebles sortien del Temple del tot cofois: quina meravella de construccions, de pietat, de sacrificis, quina gentada! És l’orgull jueu...! Però Jesús, el clarivident, el profeta, amb tristesa, veu més enllà: no quedarà pedra sobre pedra. I com que l’evangelista ho explica després dels dies en que l'emperador Titus ho destruí tot, pot descriure amb precisió les guerres, fams, presons, assassinats, cataclismes còsmics i tots els detalls que hem escoltat.

Però, Jesús afegeix: “no es perdrà ni un del vostres cabells”, us ompliré d’una saviesa i eloqüència que us sorprendrà (serà l’Esperit Sant que no us deixa!). Aquest és el tema d’avui: esperança en el mig del caos! *Déu n’hi do!*

Una crida (molt més que valenta...!), a la confiança: ànim, tingueu la gosadia de creure en plena apocalipsi: “Déu cuida de mi”. “Alceu, el cap ben alt que molt aviat sereu alliberats”.

I nosaltres tornem a dir: Senyor augmenta’ns la fe en el bell mig de la crisi. Que puguem caminar amb el cap ben alt.

3. *“Si el món és ja tan formós...!”*. L’evangeli també esdevé una crida a dir-nos lúcidament:

– l’esplèndid temple del meu món, no és definitiu. No ens hi aferrem com a les pedres del Temple. No fem absolut de res, no fem ídol de res. Allò de Joan Maragall embadalit:

> Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira / amb la pau vostra a dintre de l’ull nostre, / què més ens podeu da’ en una altra vida? […]

Obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans / per contemplar la vostra faç immensa. / Sia'm la mort una major naixença!

Esperem el "cel", l'abraçada de Déu, l'acolliment infinit... Esperem un món "del tot altre", que no podem imaginar ni gens ni mica (com el pinyó no pot imaginar com serà el gran pi que brotarà de la seva petitesa ínfima).

Fotografia: Mercè Pares

ETIQUETES
APOCALIPSI BELLESA ESPERANÇA